

H HARLEQUIN®

Romantika

LIZ FIELDING

Magus kättemaks

Liz Fielding
THE LAST WOMAN HE'D EVER DATE
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb

Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Liz Fielding
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M12250712
ISBN 978-9949-25-313-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Cranbrook Park müügis?

Sel nädalal, pärast Suurbritannia maksu- ja tolliameti püüdlusi saada kätte maksuvõlga, muutusid Cranbrook Parki võlausaldajad murelikuks ja algatasid intensiivsed spekulatsioonid pargi tuleviku kohta.

Cranbrook Park on paik, kus 12. sajandil asus klooster, mille varemed on endiselt maavaldusel. 15. sajandist alates on sellel alal elanud sama perekonna üks haru. Esialgne Tudori stiilis hoone, mille ehitas Thomas Cranbrook, laienes sajandite jooksul ning 18. sajandil Humphrey Reptoni planeeritud park on kaua olnud Maybridge'i kogukonna süda, sest selle praegune omanik baronet Sir Robert Cranbrook lubab lahkelt nii maja kui ka õueala heategevuslikel üritustel kasutada.

Observer võttis täna ühendust mõisa kontoriga, et asjaoludes selgust saada, kuid polnud kedagi, kes oleks saanud olukorda kommenteerida.

– Maybridge Observer teisipäeval, 21. aprillil

Sir Robert Cranbrook heitis pilgu üle laua. Isegi insuldist räsitu ja ratastooli aheldatuna oli ta imposantse kehaehitusega mees, ainuke võimsat muljet lõhkuv asjaolu oli värisev käsi, kui ta advokaadi pakutud sullepea haaras ning

sajandeid perekonnale kuulunud au ja privileegi õigus-
test loobumisele alla kirjutas.

„Poiss, tahad sa järsku mu DNA proovi ka?” nõudis ta sullepead lauale tagasi visates. Tema kõne oli häiritud, kuid silmist kiirgas viiesaja aasta pikkust kõrki põlgust. „Kas oled valmis kohtus kasutama oma ema nime, et oma nõudeid rahuldada? Sest ma võitlen selle nimel, et sa minu tiitlit ei päriks.”

Isegi nüüd, pärast seda, kui ta oli kõik kaotanud, mõtles mees, et tema nimi ja baronetitiitel, mis sellega kaasnes, tähendavad veel midagi.

Hal Northi käsi oli kindel, kui ta sullepea võttis ja paberitele oma allkirja lisas. Meest ei häirinud ka see, et teda solvavalt poisiks nimetati.

Talle oli Cranbrook Park vaid vahend. Nüüd oli kontroll tema käes ning see, et ta sai sundida oma vaenlast endale laua teisest servast silma vaatama ja tunnistama, et võimuvahekord on muutunud, oli piisavalt rahuldust pakkuv.

Peaaegu piisavalt.

Cranbrooki ettur Thackeray polnud selle hetke tunnistaja, sest oli elavate kirjast juba lahkunud, kuid tolle tütar oli nüüd isa asemel rentnik. Tema väljatõstmine muudaks ringi tervikuks.

„Sul pole vahendeid minuga võitlemiseks, Cranbrook,” sõnas Hal sullepeale otsa tagasi pannes ja seda advokaadile ulatades. „Isegi su hing kuulub nüüd võlanõudjale ja kui mina sind hädast välja ei aitaks, oleksid sa lihtsalt üks pankrotistunud mees, kes riigi armust kuidagi ära elab.”

„Härra North...”

„Mul pole mingit huvi teid oma isaks nimetada. Teie keeldusite mind oma pojaks tunnistamast siis, kui sel veel mingisugunegi tähtsus oli,” jätkas Hal, eirates Cranbrooki juristi protesti ja ruumis kostvaid ahhetusi. Nüüd olid nad kahekesi, vastamisi oma ühise minevikuga. Keegi teine polnud enam oluline. „Ma ei tunnista teid oma isana. Mul pole teie nime vaja ja ma ei taha teie tiitlit. Erinevalt teist ei pidanud ma oma isa surma ära ootama, et endale täiskasvanud mehena maailmas koht kätte võidelda.”

Ta võttis laualt Cranbrook Parki dokumendid. Punase nööriaga seotud kuningliku pitseriga pärgament. Nüüd kuulus see talle.

„Ma ei ole ühelegi inimesele midagi võlgu. Kõik, mis ma saavutanud olen, kõik, mis mulle kuulub – kaasa arvatud Cranbrook, kinnisvara, mille teie pillasite, kaotasite, sest veetsite aega jõude, nautisite kerget elu, selle asemel et püüda seda säilitada –, kõik selle olen ma ära teeninud raske töö ja vaevaga, asjadega, mida teie alati endast madalamaks pidasite. Need olid asjad, millest teile kasu oleks olnud. Asjad, mis oleksid teid praegusest olukorrast päästnud, kui oleksite olnud parem inimene.”

„Sa oled salakütt, tavaline varas...”

„Ja nüüd õhtustan ma presidentide ja peaministritega, samal ajal kui teie ootate jumala halastust oma ahtaks jäänud maailmas kusagil haigeveodis, kust avaneb vaade peenrale, mitte Humphrey Reptoni loodud pargile, mille ta kujundas ühele teie töökamale eelkäijale.”

Hal tõusis püsti, soovides, et asi oleks juba ühel pool, pöördus oma advokaadi poole ja heitis talle sajanendeid vanad omandidokumendid niivõrd ükskõikselt, nagu viskaks prügikasti loetud ajalehe. Kui saaks värsket õhku hingata!

„Mõelge sellest, kuidas ma istun teie kirjutuslaua taga ja muudan teie maailma enda omaks, Cranbrook. Mõelge mu emale, kes magab kuningannale mõeldud voodis või einestab teenindamise asemel laua taga, kus teie esivanemad kuningate ees lipitsesid.” Ta noogutas tunnistajatele. „Me oleme lõpetanud.”

„Lõpetanud?! Kaugel sellest!” Sir Robert Cranbrook haaras lauaservast ja tõmbas end püsti. „Sinu ema oli valelik hoor, kes võttis vastu raha, mille eest ta sinu endast välja pidi laskma imeda, ja kasutas sind edaspidi väljapressimisvahendina, et oma kasutule joodikust mehele töö kindlustada,” sõnas vanamees, peletades samal ajal eemale inimesi, kes teda toetama tõttasid.

Hal North polnud saanud multimiljonäriks oma emotsioone reetes ning tal õnnestus ka nüüd nägu ilmetuna hoida. Ta käed lõdvestusid ja varjasid sisimas keevat raevu.

„Cranbrook, süütult mehelt ei saa välja pressida.”

„Teda ei pidanud väga palju meelitama, et ta ikka ja jälle tagasi tuleks. Aastaid ja aastaid hiljem. Ta oli üleni minu oma, igati ära ostetud ja kinni makstud.”

„Hal,” kõlas advokaadi vaikne hoiatus, „lähme nüüd.”

„Kuningannale mõeldud voodis magamine ei muuda seda, kes su ema on, ja mitte ükski rahasumma ei saa ümber lükata tõsiasja, et sina oled lihtsalt rämps.”

Cranbrook tõstis sõrme, mis enam ei värisenud, ja osutas Halile: „Kõik need aastad on sind edasi viiv jõud olnud viha minu vastu, Henry North. Nüüd on kõik su unistused teoks saanud ja sa arvad, et oled võitnud.”

Oh jaa...

„Naudi seda hetke, sest homme juurdled sa selle üle, mis sul veel järel on, mille nimel hommikul voodist tõusta. Naine jättis su maha... Lapsi sul pole. Sina ja mina oleme täpselt ühesugused...”

„Ei iial!”

„Täpselt ühesugused,” kordas vanamees. „Sa ei saa oma geenide vastu võidelda.” Vanamehe huuled kaardusid iroonilises naeratuses. „See on mõte, mis jääb mu pähe ka siis, kui mind torude kaudu toidetakse,” ütles ta tooli vajudes, „ja mina olen see, kes sureb naerdes.”

Claire Thackeray keeras rattaga jalgrajale, mis Cranbrook Parki läbis.

Rattaga sõitmist keelava sildi olid ATVdega kihutajad enne jõule ümber lükanud ning kuna ta oli jälle tööle hiljaks jäämas, ei hakanud naine sadulast maha ronima.

Ta polnud üldiselt mingi eriline reegliterikkuj, kuid praegusel hetkel ei saanud keegi oma töökohas eriti kindel olla. Pealegi ei kasutanud seda rada peaaegu mitte keegi. Lossis elas vaid majahoidja ja sellel teel käis mõni üksik kalamees, kes kasutas ära Cranbrooki omanike vahetust, et püüda mõned forellid, ning neil oli täiesti ükskõik, kas ta sõitis seal rattaga või mitte. Seega jäi vaid

Archie ja temagi oli väikese altkäemaksu eest valmis sellest mööda vaatama.

Kui Claire kurvile lähenes, tormas Archie, kellele polnud meeltemööda, kui keegi kõndimiskiirust ületades tema aasast möödus, täie vaardiga heki poole. See tekitas jubedust, kui seda oodata ei osanud – just seetõttu vältisid seda rada tervisejooksjad –, ja ehmatav ka siis, kui seda oodata oskasidki. Nõks seisnes selles, et selleks ajaks, kui Archie kohale jõudis, pidi tema jaoks mingi maiustus valmis olema, seega sirutas Claire käe rattakorvi just sel eesmärgil kaasa võetud õuna järele.

Ta käsi haaras vaid õhku ning korvi vaadates tekkis naisele silme ette pilt kõõgilaua seisvast õunast. Just siis alustas Archie rahulolematut kisa, sest ta oli eesel, kellele ei saanud jätta oodatud maiust andmata.

Claire'i esimene viga oli see, et ta ei jäänud seisma ega tulnud ratta seljast maha kohe, kui taipas, et lepitav õun on koju ununenud. Nüüd polnud tal midagi, millega eesli tähelepanu kõrvale juhtida, ning kui looma esimene tormijooks oli hoiatus, siis teine oli juba tõsiselt mõeldud rünnak. Kuni naine alles mõtles, mida, kuidas ja kus, oli eesel end hooletusse jäetud aia ühest mulgust läbi pressinud, tõmmates kaasa tilpnevaid traadijuppe. Minetanud selgelt mõtlemise, sõtkus Claire raevukalt pedaale, püüdes eeslist kiiremini edasi jõuda.

Teine viga oli heita pilk üle õla, et näha, kui suur on nende vahemaa. Järgmisel hetkel jõudis sõit järsu ja valusa lõpuni ning ta avastas end ratta ja jäsemete segadikus, millest kõik ei kuulunudki temale, nägupidi heki all kasvavates sinikellukates.